

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **R. Z.**, státní příslušnost Alžírská lidová a demokratická republika, t. č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozská 10, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2010 č. j. OAM-32/ZA-0612-2010, o **udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. **Odměna advokátky** JUDr. Jarmily Lipnické Pešlové **se určuje částkou 7.200,- Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.10.2010 č.j. OAM-32/ZA-0612-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedení dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava,

že po návratu do vlasti bude mít opět problémy s bratrem svého zabitého souseda a s policií kvůli účasti na demonstracích. Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Žalobce uvedl, že byl pasivním členem strany FAFAS, kterou však nedokázal charakterizovat. Členem této strany se stal po podepsání nějakého papíru a demonstrací se účastnil pouze během svého pobytu u strýce v Tizi-Ouzou z respektu ke svým příbuzným a z nudy. O tom, že byl měl být zadržen policií mu řekl strýc, avšak žalobce se s policií nesetkal a žádné obvinění proti němu vzneseno nebylo. Žalovaný nedošel k závěru, že by žalobce ve své vlasti mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak nedospěl k závěru, že v případě žalobce byly splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, resp. pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu v celém rozsahu. Žalobce měl za to, že žalovaný v řízení porušil ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce má za to, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, a že se na něj vztahuje ust. § 14a téhož zákona o udělení doplňkové ochrany. Na výzvu krajského soudu upravil žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně, žalobu tak, že žalovaným nebyly skutečností jím sdělené dostatečně prověřeny a zdokumentovány. Jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí cituje informaci MZV USA ze dne 11.3.2010 – Zpráva o dodržování lidských práv, ve které se uvádí, že v zemi původu žalobce je mučení a jiné kruté a nelidské zacházení zákonem zakázáno, pak ale neuvádí jakým způsobem bylo zjištěno, že k němu vskutku v jednotlivých případech nedochází. Pokud zpráva MV Velké Británie ze dne 29.3.2010 hovoří o snížení četnosti teroristických útoků, pak z toho nelze dovodit, že v zemi původu žalobce je bezpečno a nic mu nehrozí. V jeho případě nebyla policie schopna jej proti útoku souseda potažmo příslušníků teroristické skupiny, jíž byl při policejním zásahu usmrcen bratr souseda členem, ochránit a neučinila žádná opatření k tomu, aby se nebezpečný fyzický útok neopakoval. Z uvedeného žalobce dovozuje, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní právní ochrany stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, a že splňuje minimálně podmínky stanovené v ust. § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona, když v případě vrácení do vlasti mu hrozí vážná újma v podobě ohrožení života ze strany teroristické organizace.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24.4.2012 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava, že po návratu do vlasti bude mít opět problémy s bratrem svého zabitého souseda a s policií kvůli účasti na demonstracích. Žalovaný popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval

v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný uvedl, že porovnal výpovědi žalobce s nashromážděnými informacemi o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit, vyjádřit se a navrhnout doplnění. Žalovaný opětovně poukázal na to, že žalobce byl pasivním členem strany FAFAS, tuto stranu nedokázal absolutně charakterizovat a demonstrací se účastnil pouze během svého pobytu u strýce v Tizi-Ouzou, a to jen z respektu ke svým příbuzným a z nudy. Po odjezdu z Tizi-Ouzou se se členy strany FAFAS již nikdy nesetkal a není s nimi v kontaktu. Taktéž s policií se nesetkal a žádné obvinění proti němu nebylo vzneseno. Činy a chování žalobce proto nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod, jak je uvedeno v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se také domnívá, že se v rozhodnutí řádně vypořádal se skutečnostmi uváděnými žalobcem ve vztahu k doplňkové ochraně podle ust. § 14a a ust. § 14b zákona o azylu, když neshledal, že v případě žalobce by byly dány důvody pro její udělení. Žalovaný se nedomníval, že by při svém postupu porušil některá z ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena, a proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2010 č.j. OAM-32/ZA-0612-2010 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1.2.2010 uvedl, že vlast opustil v prosinci roku 2000. V Alžírsku vedle jejich rodiny žil soused, kterého hledala policie, protože byl vůdcem nějaké teroristické skupiny. V červnu 2000 v noci vycházel z domu a viděl onoho souseda vcházet do svého domu. Deset minut na to přijela policie a začala střílet do sousedova domu, avšak žalobce již byl pryč a střelbu pouze slyšet. Policie vydala pokyn, aby všichni vyšli a potom začali střílet, soused zahynul. Tři dny po této události přišel za ním mladší bratr souseda, bez vysvětlení jej fyzicky napadl a bodl jej nožem, že jeho bratra udal. Žalobce do nemocnice nešel, jen se vrátil domů a ošetřovali jej rodiče. Po třech dnech to byl nahlásit na policii, tam mu nevěřili a naopak jej ještě obvinili, že spolupracuje s teroristickou skupinou, protože když

souseda neudal a věděl, kde je, tak je to spolupráce. Žalobce se rozhodl odjet do města Tizi-Uozou kde má strýce. Bratr souseda se vrátil a hledal ho doma, vyhodil rodiče ven a žalobcův bratr se s ním začal hádat, že má odejít, došlo k hádce, při které byl jeho bratr zastřelen. Poté jim zapálil barák, rodiče byli venku a utekli k sousedům. O této události se žalobce dověděl od rodiny, rodiče poté přijeli za ním až vypořádali a prodali majetek a dali jim část peněz. Žalobce se s bratrem rozhodl odjet do Tunisu. Od roku 2000 do srpna 2005 pobýval v Tunisku, poté odjel lodí do Itálie, kde pobýval až do února 2008, kdy kamionem načerno odjel do Německa a tam pobýval dva měsíce. Následně se dostal autem do České republiky. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že v Alžírsku nemá žádný život, nepomohla mu ani vláda ani policie, naopak se to na policii obrátilo proti němu. Pro něj je to otázka života a smrti. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1.2.2010 žalobce uvedl, že jej určitá teroristická skupina v Alžírsku chce zabít, protože si myslí, že spolupracoval s policií a udal je. Zároveň si policie myslí, že spolupracuje s teroristy díky tomu, že byl členem strany, která je proti režimu a zúčastnil se demonstrace proti režimu. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 16.2.2010 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce v podstatě opakoval stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jako výše uvedené. Opakoval, že měl potíže v Alžíru i Tizi-Ouzou. Na otázku, zda po opuštění Alžíru měl v Tizi-Ouzou v Tunisu nějaké potíže uvedl, že co se týče sporu se sousedy, že nikoliv. V Tizi-Ouzou jeho bratrance byli členy strany FAFAS, přičemž žalobce neví co tento název znamená. Byla to strana, která vystupovala proti alžírskému režimu, jejich členové se účastnili akcí-demonstrací, při kterých občas docházelo ke srážkám s policií. Žalobce se sám také z nudy pár akcí účastnil. Jednou se tak stalo, že k jeho strýci přišla policie a zatkla jeho dva bratrance. Žalobce byl tehdy u svého kamaráda a když přišel druhý den domů strýc plakal a říkal, že jeho synové byli zatčeni, a že policisté chtěli zatknout i jeho. Žalobce na nic nečekal, odešel ke svému kamarádovi, kde se schoval a začal plánovat odjezd z Tuniska. Na otázku, proč se těchto demonstrací účastnil, odpověděl, že měl respekt ke svým bratrancům a tak je následoval. Také byl zklamán z jednání policie, která mu nepomohla, když přišel o bratra. Členem této strany se žalobce považoval proto, že mu jeho bratranec jednou předložil nějaký papír a když ho podepsal, tak mu řekl, že se skutečně stává členem strany. V Tizi-Ouzou byl jenom jeden měsíc a o straně nic bližšího neví. Po odchodu z Alžírska již v s touto stranou nebyl v žádném kontaktu. V případě návratu do vlasti nebude mít kde bydlet, říká se o něm, že je proti režimu a bude mít problémy, protože ho před 10 lety v Tizi-Ouzou hledali. Neví, jestli by jej nyní chtěli zatknout, každopádně by měl z toho obavy. Myslí si, že by byl zatčen a uvězněn.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobce opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byly jeho obavy, že po návratu do země původu bude mít problémy s bratrem zabitého souseda a také problémy s policií ohledně účasti na demonstracích. V žalobě samotné pak žalobce zcela nepřezkoumatelným a obecným způsobem vytýkal žalovanému bez bližšího odůvodnění porušení citovaných ustanovení správního řádu, jakož i to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, resp. že se na něj vztahuje ustanovení § 14a zákona o azylu o udělení doplňkové ochrany. Jeho právní zástupkyně na výzvu soudu žalobu upřesnila tak, že žalobce splňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, což odůvodnila tím, že zatímco zpráva o dodržování lidských práv v zemi původu žalobce uváděná v informaci MZV USA ze dne 11.3.2010 uvádí, že mučení a jiné kruté a nelidské zacházení je zákonem zakázáno, pak ovšem neuvádí „jakým způsobem bylo zjištěno, že k němu vsutku v jednotlivých případech nedochází“. Tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud jako zcela irelevantní se zřetelem k obsahu citované zprávy, která v pasáži o respektování lidských práv v oddílu 1 písm. c) uvádí, že praktiky jako je mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání zákon zakazuje, avšak nevládní organizace a místní aktivisté za lidská práva hlásili, že oficiální činitelé je někdy používali, aby vynutili doznání. Vládním agentům hrozí za takové jednání trest odnětí svobody na 10 až 20 let a v roce 2008 jich bylo několik postaveno před soud a odsouzeno. Beztrestnost však zůstává přesto problémem. Zpráva v této části dále uvádí konkrétní případy porušování zákazu těchto praktik a také případy odsouzení osob odpovědných za porušení tohoto zákazu. Z uvedeného sice vyplývá, že k porušování zákazu mučení a jiného krutého nelidského zacházení v zemi původu žalobce skutečně dochází, je problémem, který se kompetentní alžírské orgány snaží řešit. V průběhu správního řízení však nebylo zjištěno, že by bezprostředně byl tímto způsobem zacházení byl ohrožen sám žalobce, a že by byl shledán důvod pro udělení mezinárodněprávní ochrany podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona, jak se žalobce domnívá v doplnění žaloby ze dne 22.11.2010. Nedůvodnou námitkou je také to, že v případě návratu do vlasti by mu hrozila vážná újma v podobě ohrožení života ze strany teroristické organizace. Žalobce v tomto směru v doplnění žaloby poukázal na zprávu MV Velké Británie ze dne 29.3.2010, která hovoří o snížení četnosti teroristických útoků a o programu alžírské vlády ohledně posílení bezpečnosti, což ovšem je nutno vyložit tak, že k teroristickým útokům dochází nadále především ve venkovských oblastech, což je žalobcův případ. Přitom žalobce nebyla policie schopna proti útoku souseda – příslušníku teroristické skupiny ochránit a neučinila žádné opatření, aby se takový útok neopakoval. Žalobce se v této souvislosti, jak vyplývá z provedených pohovorů s ním vyjádřil tak, že po napadení bratrem usmrčeného souseda se léčil doma a třetí den věc sdělil policii. Tam mu bylo řečeno, že bylo jeho povinností informovat, že se v jeho okolí pohybuje terorista, že vše vyšetří a že si pro něj přijedou. Žalobce již výsledku vyšetření nevyčkal a rozhodl se odjet do Tizi-Ouzou za svým strýcem. Na dotaz, které teroristické skupiny byl soused členem nedokázal odpovědět a domnívá se jen, že teroristou byl proto, že měl ochranku. Z uvedeného není proto možno přisvědčit námitce žalobce, že policie nebyla schopna jej ochránit a učinit potřebná opatření k jeho bezpečnosti, když žalobce závěru jejího šetření ani nevyčkal.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když mimo jiné žalobci neudělil azyl z toho důvodu, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. že splňuje minimálně podmínky stanovené v ust. § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona, jak se žalobce v doplnění své žaloby ze dne 22.11.2010 domníval.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů uvedených v podání žalobce ze dne 22.11.2010 zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

České republice nebylo přiznáno právo náhrady nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

Ustanovené právní zástupkyni žalobce byla přiznána odměna v celkové výši 7.200,- Kč představující tři úkony právní pomoci po 2.100,- Kč a tři režijní paušály po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 16. srpna 2012

JUDr. Petr Indráček
samosoudce